

N:o 26.

Ank. till Riksd. Kansli den 25 Febr. 1884, kl. 1 e. m

*Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring
i § 70 af förordningen om kommunalstyrelse å landet.*

Lag-Utskottet har från Andra Kammaren emottagit en inom Kam-maren af Herr *Lars Anderson* i Vall afgifven motion, N:o 101, hvori anføres:

“Sedan kommunerna å landsbygden numera genom Kongl. kun-görelsen den 29 Oktober 1881 erhållit den lättnad, att de, i likhet med hvad förut egt rum för städerna, sjelfva ega bestämma om tid och sätt för uppbörd af kommunalutskylderna, så återstår likväl, enligt under-tecknads åsigt, att söka erhålla ytterligare en lättnad, hvilken skulle lända till mycken besparing af både tid och kostnad och likväl med-föra lika mycken säkerhet som tillföre, derest en förändring kunde åstadkommas uti 70 § af 1862 års förordning om kommunalstyrelse på landet angående sättet för indrifning af resterande kommunalutskylder, för hvilka kommunalstämma ej beviljat afskrifning.

“Enligt sistnämnda förordning upprättar kommunalnämnden sådan restlängd, hvilken inom två månader efter uppbördsstämmans avslutande skall öfverlemnas till *kronofogden i orten*, hvilken det åligger att de resterande utskylderna vederbörligen indrifva och till nämnden redovisa; och såsom uppbördsprovision, som jemväl uttages hos den restskyldige, eger han beräkna *tre procent* af det resterande beloppet.

“Då kronofogden bekommit restlängden, får han remittera den till vederbörande länsman, och länsmannen remitterar den till vederbörande

sockens fjerdingmän, hvilka egentligen äro de, som verkställa indrifningen. Sedan denna är verkställd, måste redovisningen gå samma väg tillbaka; hvadan alltid, innan restlängden hinner cirkulera genom alla dessa mellanhänder, rundelig tid åtgår för att de indrifna restmedlen må hinna redovisas och inflyta i vederbörande kommunalkassa.

“Allt detta remisskrifveri och omgång borde väl kunna undvikas, derest i lag medgifvet vore, att kommunalnämnden egde rätt direkte vända sig till socknens kronofjerdingsmän med begäran att få restlängden genom deras försorg indrifven, och derest fjerdingssmannen hade ansvarig skyldighet att influtne restmedel direkte redovisa till kommunalnämnden.

“Utan tvifvel skulle mycken tidsvinst härigenom uppstå, till fördel icke allenast för kommunen, utan äfven för kronofogdar och länsmän, som på detta sätt befriades från skyldigheten att vara mellanhand för kommunernas restuppbörd; men — icke nog härmed — en annan fördel borde jemväl kunna vinnas genom denna förenklingsåtgärd, och denna fördel skulle tillskyndas den skattskyldige skattdragaren — som nu, jemte restutskylden, får betala tre procents uppbördsprovision — derest det blef i lag bestämdt, att kronofjerdingsman för sitt besvär skulle erhålla en procent, eller det belopp, som han väl nu vanligen erhåller, och med hvilket han borde vara väl belåten, då det icke kan medföra något ökad besvär, om han framdeles redovisar till kommunalnämnden i stället för till länsmannen. Den restskyldige hade således i behåll två procent och kommunen borde kunna vänta att mycket tidigare, än hittills varit fallet, få in resterna och kunde sålunda slippa att, hvilket ofta händer, hafva det ena året efter det andra rester balanserade uti kommunalräkenskaperna.

“Då kommunerna å landet nu mera ega att ställa sina uppbördsstämmor på flere terminer, följer ock deraf, att flere restlängder behöfva utfärdas. Från hvilken sida man än betraktar saken, synes alltid ligga en fördel uti att få använda fjerdingssmännen som restindrifvare och redovisare i första och sista hand, dess mera som de mångenstädes äro af kommunerna aflönade och derföre böra hafva särskildt intresse att, emot den särskilda ersättning, som ofvan är nämnd, ordentligen fullgöra ifrågavarande indrifnings- och redovisningsskyldighet, der denna blifver i lag bestämd; och med anledning af det ofvan sagda tager jag mig friheten härigenom vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta, det 70 § uti Kongl. förordningen den 21 Mars 1862, sådan den nu mera genom Kongl. kungörelsen den 29 Juni 1866 lyder, måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Öfver de skattskyldiga, som sina kommunalutskylder vid uppbördsstämman ej inbetalt och för hvilka kommunalstämman ej beviljat afskrifning, upprättar kommunalnämnden restlängd, som inom två månader efter uppbördsstämmans afslutande skall till *kronofjerdingsman inom socknen* öfverlemnas; och åligger honom att de resterande utskylderna i vederbörlig ordning indrifva och till nämnden redovisa.»

»Vid indrifvandet af dessa medel eger *kronofjerdingsmannen* att såsom uppbördsprovision jemväl uttaga hos den restskyldige *en procent* af det resterande beloppet.»

Motionärens förslag, enligt hvilket det skulle öfverlåtas åt kronofjerdingsman att i vederbörlig ordning indrifva och till kommunalnämnden redovisa resterande kommunalutskylder, står i uppenbar strid med grunderna för och innehållet i första kapitlet Utsökningslagen, som handlar om *de myndigheter, som med utsökningsmål hafva befattning*, och dervid äfven bestämmer, hvilka äro *utmätningmän*. Af der upptagna stadganden framgår, hurusom lagstiftaren ansett befattningen af utmätningssman vara af den vikt, att densamma icke i regeln kan, med bibehållande af nödig rättssäkerhet, anförtros åt fjerdingsmännen, hvilkas befattning utgör ett menighetsbestyr och hvilka ofta ombytas samt icke heller i allmänhet kunna anses härtill fullt lämpliga. I öfverensstämmelse med denna åskådning står ock förordningen den 12 Juli 1878, angående förändrade föreskrifter om utmätning för krono- eller kommunalutskylder, allmänna afgifter, m. m., och Utskottet kan icke finna något skäl förekomma, att göra ändring uti de nu i ämnet gällande bestämmelser.

Motionären förmäler, hurusom de med nuvarande anordning förenade svårigheter ytterligare stegras i det fall, att kommunalutskylderna till följd af beslut, som kommunerna äro berättigade fatta, böra inbetalas å flere olika uppbördsterminer; men, der så är händelsen, hafva redan många kommuner bestämt och kunna alla bestämma, att, derest vid en uppbördsstämman det till inbetalning då förfallna belopp icke erlägges, *hela* ännu ej inbetalda beloppet kommunalutskylder för året omedelbarligen är till betalning förfallet utan afbidan å senare uppbördsstämmor.

Med anledning af hvad Utskottet nu anfört, hemställes,

att förevarande motion icke må af Riksdagen
bifallas.

Stockholm den 25 Februari 1884.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.

Herr *Lewin* har begärt få här antecknadt, att han icke deltagit i
ärendets behandling inom Utskottet.
